

Брати мої, соколи,
Привели
І корову із діброви
І наміста нанесли.

А я собі Христа
В намісті;
А па лиштві листа
Та листа,
І чоботи і підкови.
Вийду в-ранці до жорнови,—

Я корову напою,
Подою.
З парубками постою,
Постою.»

«Ой гоп до вечері!
Замикайте, діти, двері!
А ти, стара, не журись
Та до мене пригорнись!»

А хто такий
У чорній киреї
Через базар переходить?
Став, розрива купу
Ляхів мертвих, шука когось.
Нагнувся, два трупи
Невеликих взяв на плечі
І, по зад базару,
Через мертвих переступа,
Криється в пожарі
За костюлом.

Хто-ж се такий?

Гонта, горем битий,
Несе дітий поховати,
Землею накрити,
Щоб ковацьке мале тіло
Собаки не їли.
І темними улицями,
Де менше горіло,
Поніс Гонта дітий своїх,

Всі гуляють. А де-ж Гонта?
Чом він не гуляє?
Чому не піс з козаками?
Чому не співає?

Нема йомо: тепер йому,
Мабуть, не до неї,
Не до співи!

Щоб ніхто не бачив,
Де він синів поховав
І як Гонта плаче.

Виніс в поле, геть од шляху;
Свячений виймає,
І свяченим копа яму.
А Умань палає,